

עין משפט נר מצוה

גד א מיי פייח מהל' ספיק'ה הלכה ז': נה ב מיי ש' הלכה נד':

תורה אור השלם

1. וְהָיָה עַל מִצַּח אֶהָרִן וְהָאֵר אֶהָרִן אֶת עֵן הַקֹּדֶשִׁים אֲשֶׁר יִקְדָּשׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מִתְנַת קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תְּמִיד לְקַצֹּץ לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה:

שמות כח, לח
2. דבר אל אהרן ואל בניו וְהָיוּ וּמָקְדָּשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת שֵׁם קֹדֶשׁ אֲשֶׁר דָּם מִקְדָּשִׁים לֹא אֵינִי יְהוָה:

ויקרא כב, ב
3. אָמַר אֱלֹהִים לְדֹרֹתֵיכֶם כֹּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרַב מִבֶּן וְאֶחָדֶם אֶל הַקֹּדֶשִׁים אֲשֶׁר יִקְדָּשׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִיהוָה וְנִטְאָחוּ עֲלָיו וְהִבְרִיחַ וַתִּפֹּשׁ הָרוּחַ מִלְפָּנָי אֲנִי יְהוָה:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה אבל וכו' למ"ל קרא ברם למעשרי מנורת וטמא וכו'. ק"ל אהרן מנחה מנחו כמה פסמים דע' כשכלו עשר עשר עליו עין חולין דף קט ע"א איכ' לרין קרא לנכלו הדס דפקע' אסור' דס' דמכל מקום אולי חייב משום טמא וטמא: ד"ה יש לו מותרין וכו' ובספור דף מו ע"ב ד"ה אחת פירשתי כ"ל:

מוסף רש"י

שירי לשון קודש

ולה עטורים, קף חילול האמור כאן יסבאל ולה עטורים: דאיתקש תמורה למעשר במהמה כדלמתיין (ממורה ג.) והלא מעשר כהמה ככלל הקדשים וכו' למה לא נאסר שם לוותר ק' דמה מעשר קרבן יחיד ויעשה ממורה אף כל קרבן יחיד (ועשה) (ויעשה) מנחה, לאסור קרינתא נאור: ובמעשר דגון כהים בני ישראל. כי לא מעשר נאסר דקדשי דמעשה בני ישראל ולה עטורים. וכי הוי לאמתיין גבי מעשר כהמה יסבאל לה עטורים, הכי גמי נימא גבי מותרות כהמה. שהרי הוקש סוף זה לה, ומכאן נאסר דקדשי עטורים אין עושין ממורה (תמורה ג.) וכו' דבר הדמד' בחיקש חורר מלמדם בחיקש. ה"ל ק"ל (לקמן מנ): שאין למדין בקדשים למן מן הלמד (מנחות ט.) חולין הוא. ולמדין אומר (תמורה כא.). ויחולין למדין למן מן הלמד (מנחות ט.) אודות. וזו ירמלא' ולה עטורים מנא נפסק ככל: יבול לא הוי' ערולת טעונה נסכים. אפילו משל נצור: ת"ל כבד. דכתי ערולת הוי, ודחיל טענין נפכים ומשל נצור, לנשון הכבוד כפסוקים ואין גביה עניין. אכל נפסוקים דלה גביה ענין נשון משמע הוי אורח כגון ישראל מנא נפכים אפילו כפי ענין ואין העטורים מנא נפכים כפי ענין. יכול לא תחא ערולת טעונה דודחיל ת"ל כבד, והוי ערולת טעונה קרעט כגון נפכים אפילו משלו, דמקבילס מניה דמי נפכים (תמורה ג.) דם בשטמא דהוקר בשוגג. קסורי אין קרינתא מקבילן טומאה (מנחות כה) הורצה. קרבן לנפלים, דמלכ' לין (פסחים טו.) ומותר גבי כהלים (גיטין ד.):

ע"כ מנח' קודש במזיד לא הורצה. להיות כהר קרבן נאכל לכהנים, דקנסה הוי, אכל בעלים מתכפר, כדלמתיין גבינות כהנאסר רבה (ג.) דכיון דהנאסרה מנא מצי' מני לאמדי לא מני רגנן לממיר ליה זיל אימי חולין לעזרה (פסחים טו) וביריין יוחא (י.) ובעובדי כוכבים. עטורים שאלו קרעט וטומאה (מנחות כה.) לא הורצה. דכתיב (שמות כח) והי על מלחו תמיד לגלון להם, ולא לעובדי כוכבים (מנחות כה.) דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול כגון גזר עולה (דקמן קט.) חרין מן הדם. שאם אכל דם נותר בשוגג איש חייב אלא אחת משום דם, וכן אם אכל דם קדשים טעומה הניף שהוא כבדת כבולן איש אלא אחת משום דם, וכן אם אכל דם קרבן נאסר כגון פסול מנחה (דקמן קט.) ומה חילוקין קד' ובחולין קד' ומה פיגול. שהוא חמור כל כך שהוא חייב קרבן בדיעה אחת כשנעדר לו שאלכ פיגול, שאינו צריך שמי ידיעות מקדש וקדושו, דטעומה מקדש וקדושו ידיעה בתחלה וידיעה כסוף והעלם ביניים, דכתי ועגלם, מכלל שיהי, והדד כתיב והוא ידע הרי כאן שמי ידיעות: שהוא בקביעה. קרעט קטוע דהאכל פיגול בשוגג מנא חטאת כהמה: וההורחה מכללה. כגון פסק הכא בטומאה אלו דין וכו': ת"ל אשר הם מקדישים' לי. לרבות כל הקדשים לטומאה, כיון שיש להן מתירין: יבול מיד. אם הוא דבר שיש לו מתירין יזה חייבין עליו משום טומאה מיד קודש שיקרעו מתירין, ואחין שאין להן מתירין עליון משום טומאה לאחור קודש שיצטנו ככלי: ת"ל אשר יקרב משמע נעושה, דבניעה להזהר מחייב, כדי יגיע מתרגמתיין ארי יקרב, ואמר ר"א וכו' יש טעם נאסר חייב, אלא הכי משמע דאלו חייב עליו משום טומאה עד שיכבד ליקרב והיו עד שיקרעו כוכבים (י.)

והנהגה מוקבצת
ועובדי כוכבים. ע"י רש"י געל דף קט ע"ב ד"ה לא הורצה: תלמוד לומר אשר הם מקדישים' לי. וא"מ הם צריך לרבות מכפר וזה נילף הכל מהאשר הם מקדישים, ו"ל דאי לאו קרא דכפר וזה דגלי' דלא נלמד בכלל ופרט וכלל לא יסמור כלל ופרט וכלל ולה הויי מרבה כי אם (הדמי) (הדומה) לפער, אכל תפחה דקרא גוסיס תפקיס מדין כלל ופרט וכלל מרבינן כל דלית ליה לכתיבי: וכו' יש טעם שהוא חייב. אי"מ אסור: ומדין כקוטענס מדכתיב תבירה איש איש וגו' ואכל מן הקדשים (ההר"ה): וישאין לו מתירין בוי. וא"מ ומה לי האר חטופה ליה טעמא (מנחות טו.) דלמתיין כל טהור יאכל גזר ודרשנין היתיר לטוורים חייבין עליו משום טומאה ותאין נתר לטוורים אין חייבין עליו משום טומאה. וי"ל דהא דרנשינן הכא מיירי באפסלת גבוה והאם מיירי באפסלת ואלה מלי' נלמדין זה מזה (ההר"ה): ודילף קין עון קטן בפיטול. מימה הלא היכא דלית' לאקוירי' לתומא' ולקולא' לתומא' חטקשין, וכי חטקשין לפיטול הוי לקולא, וי"ל דסמך' אהא דפריך אדרבה פיגול ערבים ליה: שכן גזר. פ"ה למ"ד נותר וטומאה נאסר כהן חילול כו'. ולא יסריא לתכס בה"ש עמה, דל"כ כפיגול גמי נאסר ג"ש דעון, ופרי"ח דהלמ"ד הייט סילן, דכשנפסג מקתמו מפסגל כל הקרבן, אכל נותר וטמא לא הוי בכל הקרבן דלא חלק דוקא אכל נותר וטומאה לא גוף הקרבן לא נפסל הכי (ההר"ה):

מה:

קשה מהא דילפינן בפרק ב^[א] בתרא דמעילה (דף יח:) חט חט מתרומה לענין פגם ונהנה ב^[ב] במעילה במחובר לקרקע ומחובר היינו קדושת דמים ולא גמרי מתרומה וי"ל דהכא דוקא הוא דבעינן דומיא דתרומה משום דכתיב לה' לרצוי' דלא ב^[א] גמרנין אלא דומיא דתרומה דקדושת

הגוף עוד יש לומר דלרבנן אפי'

דקך הצית גמרנין מתרומה למעט עובדי כוכבים דכ"א ב^[א] ר' יוסי קאמר ליה ולא גמר דקך הצית מתרומה וכן נראה מדמייתי הש"ס ר' יוסי קומר כבולן אני רואה להחמיר וכו' ומפרש מ"ט דומיא דתרומה דקדושת הגוף וה"ק שכל קדשי עובדי כוכבים אני רואה להחמיר משום פיגול נותר וטמא אכל מאי דלמירתי אין מועלין הני מילי בקדשי המנזח דגמרנין מתרומה (ואהני ב^[א] לניא) דלא גמרנין מתרומה אלא מיד דמליא לה אכל דקך הצית דלא דמי לה מועלין כך פירש רבינו והקשה לו בנו ה"ר אלחנן דכפ"ק דערסין (דף ה:) אמר אביי ב^[א] וערכו נגזו ופריך אי"כ לא ימעלו זו אלמה תניא אכל קדשי דקך הצית מועלין ולישני ההיא ר' יוסי אכל לרבנן אין מועלין וי"ל דשפיר משני התם וכו"א הגיה רבינו: **אבל העצים והלבונה והקמרת אין בהם משום טומאה**. ואם ב^[א] תאמר מאי איריא משום דאין נאכלין תיפוק ליה דאין איסור טומאה חל עליהם דהא יש בהן מעילה ובי שמעון היא דלמך (כרימות כג:) אין פיגול בעולין ואין נותר בעולין לפי שאין איסור חל על איסור ועוד חטאות הפסימיות אמאי צריך למעטוניהו עליהם משום נותר וטמא והא אינן כזה מעילה ואין איסור חל על איסור ומיהו צוה יש לומר דמשכחת לה לאחר שניקח הכשר ועדיין ראויה לאכילה דתנן במעילה (דף ט.) דמועלין בהן עד שימוך הכשר ב^[א] ומ"מ קשה מפיגול שהרי פקע פיגולו ממש מלהה צו האור^[א] אכל מעשים^[א] פ' קדשי דמי שבהן מעילה נעולם וי"ל דתנא דר' שמעון דהכא סבר ליה כההוא תנא דרבי שמעון דלמך התם יש פיגול בעולין ויש נותר בעולין ועוד י"ל דמשכחת לה צבה אחת כגון שהציא שמי שערות אחר כך ב^[א] כדאשכחן ביצמות פרכ ד' אחין (דף לג.) וקשה קלת הא דלמך פ' דם

בשחית (כרימות כג:) למאן דלמך אין איסור חל על איסור כל חלב מאי עביד ליה ומוקי לה בזולדי קדשים לוקמי בציא שמי שערות אחר כך דהוה ליה צת אחת ומיהו בלאו הכי שפיר קמשני וזה אין להקשות למ"ד אין איסור חל על איסור בקדשים * ל"ל קרא דדם למעוטי מנותר וטמא דהא ליצטרריך להציא שמי שערות אחר כך דהוי כצת אחת דכפירשנא ומיהו למאי דבעי למימרא בצ' ד' אחין (ביצמות לג.) דר' שמעון אפי' צת אחת לית ליה קשה: **תרלמוד** לומר אשר הם מקדישים' לי. גבי טמא כתיב ומרבי הכא מיינה כל דבר והא דמיינה ליה בצרייתא דלעיל גבי פיגול היינו א^[א] דשיין טומאה בעופות ומנחות והדד חמי נותר חילול חילול מטומאה ופיגול עון עון מנותר ולאחר שריצה הכתוב כל דבר מטומאה חוחר וממעט כפיגול מכלל ופרט וכלל: יש לו מתירין משיקרבו מתירין. מכל טהור יאכל גזר דרשנין ליה בהקומץ רבה (מנחות כה:) * ובסמון ב^[א]: **שכן גזר**. פירש"י למ"ד ב^[א] היינו חילול חילול וקשה על זה בתר הכי דפריך אדרבה מפיגול נילף שכן הותר וכו' אמאי לא אמר גס כן שכן עון מעון ופרי"ח למ"ד דגול היינו כולו פיגול שיין בכל הקרבן אכל נותר וטומאה שייכי בחתימה אחת:

בית שמאי פרק רביעי זבחים

במוזיד לא הורצה. קנסא דרבנן הוא ולא שיציא אחר דא"כ נמאול ב"ד מתנין לעקור דבר מן התורה ולהציא חולין לעזרה אלא לא הורצה להמיר גזר באכילה ב^[א] אכל בעלים נתכפרו והכי אמר לה שמואל ז' במס' יצמות (דף ט.) **[נמאן]**. הא דקמני דעובדי כוכבים לא הורצה דלא כר' יוסי: **אלא מעשה אשר הם מקדישים**

לי. דכתיב גבי וינזרו: **הכי גמי הם ולא עובדי כוכבים**. ומימא דקדשי עובדי כוכבים אין חייבין עליהם משום טומאה לר' יוסי והא קאמר (א) בזבולן אנו רואה להחמיר: **לרנן להם**. גבי צץ כתיב: **לאו בני הראאה**. להקצ"ה הם שאינו מתרצה להם: **בתנאי** דברים שאין חייבין עליהם משום פיגול כגון הקומץ והקטרת וכל השנויים במשנתנו **[מכאן:]** **חייבין עליהן משום טומאה**. כרת האוכלן בטומאת הגוף ועל שגגתם חטאת כדיליף בגמרא: **חזן מן הדס**. דלחמיט **בהדיל** כדלמך גמ': ה"ג **נומי ר"ש דנצר שדרכו** לאכול חייב. וכך שמעתי מביט מדרשו של רבינו יעקב ולי"ג א^[א] שכן פירש ר' משולם בר קלונימוס גאון ד' בשעת מיתתו נומי ר"ש כמו אמר (ט) ר"ש ובספרים היה כתוב הדס ועמו ב^[א]: **דנצר שדרכו האדול**. שדרך לאכול ואף על פי שזה מן הנקטרים כגון קומץ ומנחת כהנים ודומין לה: **אכל לצונה ועצים וקטרם** אין חייבין עליהם משום **טומאה**. ורבנן פליגי עלה כדמרבינן להו מכלל ב^[א] הכשר ימירא לרבות עצים ולבונה: **גב' ומה פיגול**. האוכלל פיגול כשגוג: **שואב כצנזע** ד^[א]. חטאתא קצוה לענין כלעשי כשצה לו שעירה: **ובידיעה אחת**. שאינו צריך ידיעה בתחלה ב^[א] שאלכ בשוגג וידע שאלכ: **והא הוטר מכללו**. אכל ציצור: **ספיה בעולה ויורד**. לעשיר כהמה וזבלות שמי מורים וזדלי דלות עשירת האפיה גבי שמיעת קול ציוקא (פ' ה:) **וצשטי ידיעות**. נטמא וידע שנטמא ונעלמה נמנו טומאה ואכל את הקודש ולא ידע ומשאכל ידע אכל שיש ב^[א] זה ידיעה כסוף ואין זה ידיעה בתחלה שלפני אכילתו לא ידע מעולם בטומאה זו פטור וכוסי גמרי' לה כשצנזעות (דף ד.) **והוטרם מכללה**. טומאת הגוף הותרה אכל ציצור כפסח דתנן (פסחים דף עו.) הפסח

שצא בטומאה נאכל בטומאה: **ס"ל אשר הם מקדישים**. ריבה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב: **יכול מיד**. משהוקדשו מתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה: **ס"ל אשר יקרב**. מכל זרעכם. ר"א מפרש לה ואולי: **וכי יש נוגע חייב**. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל כדכתיב י^[א] (ויקרא כג) איש איש מזרע אהרן וגו': **כהנאסר ליקרב**. ואקדשים קאי והכי קאמר אשר יקריב קדשים ואח"כ יאכלם וטומאה עליו כדמפרש אשירה בקרא דבתריה: **יש לו מסירין**. כגון אימורים וצטר שדסם מתירין ושירי מנחות שהקומץ משריט משקירצו מתיריו ואין לו מתירין כגון מנחת כהנים וכהן מתירין ומקשים משקירצו ככלי שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין דקדמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר י^[א] וטומאה פסול הגוף ופיגול פסול מחשבה ב^[א]. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיגול זריקת הדם קובעתו כפסול ב^[א]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיגול לא הותרו מכללן כטומאה. ואין הליץ מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבטעומה הגוף קאמינא ב^[א] שאין הליץ מרצה עליהם (טומאה פסול) דבטעומה פסול דיונזרו: **ולא יחללו**. דכתיב גבי טומאה: **כשני**

שזא בטומאה נאכל בטומאה: **ס"ל אשר הם מקדישים**. ריבה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב: **יכול מיד**. משהוקדשו מתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה: **ס"ל אשר יקרב**. מכל זרעכם. ר"א מפרש לה ואולי: **וכי יש נוגע חייב**. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל כדכתיב י^[א] (ויקרא כג) איש איש מזרע אהרן וגו': **כהנאסר ליקרב**. ואקדשים קאי והכי קאמר אשר יקריב קדשים ואח"כ יאכלם וטומאה עליו כדמפרש אשירה בקרא דבתריה: **יש לו מסירין**. כגון אימורים וצטר שדסם מתירין ושירי מנחות שהקומץ משריט משקירצו מתיריו ואין לו מתירין כגון מנחת כהנים וכהן מתירין ומקשים משקירצו ככלי שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין דקדמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר י^[א] וטומאה פסול הגוף ופיגול פסול מחשבה ב^[א]. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיגול זריקת הדם קובעתו כפסול ב^[א]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיגול לא הותרו מכללן כטומאה. ואין הליץ מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבטעומה הגוף קאמינא ב^[א] שאין הליץ מרצה עליהם (טומאה פסול) דבטעומה פסול דיונזרו: **ולא יחללו**. דכתיב גבי טומאה: **כשני**

שזא בטומאה נאכל בטומאה: **ס"ל אשר הם מקדישים**. ריבה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב: **יכול מיד**. משהוקדשו מתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה: **ס"ל אשר יקרב**. מכל זרעכם. ר"א מפרש לה ואולי: **וכי יש נוגע חייב**. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל כדכתיב י^[א] (ויקרא כג) איש איש מזרע אהרן וגו': **כהנאסר ליקרב**. ואקדשים קאי והכי קאמר אשר יקריב קדשים ואח"כ יאכלם וטומאה עליו כדמפרש אשירה בקרא דבתריה: **יש לו מסירין**. כגון אימורים וצטר שדסם מתירין ושירי מנחות שהקומץ משריט משקירצו מתיריו ואין לו מתירין כגון מנחת כהנים וכהן מתירין ומקשים משקירצו ככלי שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין דקדמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר י^[א] וטומאה פסול הגוף ופיגול פסול מחשבה ב^[א]. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיגול זריקת הדם קובעתו כפסול ב^[א]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיגול לא הותרו מכללן כטומאה. ואין הליץ מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבטעומה הגוף קאמינא ב^[א] שאין הליץ מרצה עליהם (טומאה פסול) דבטעומה פסול דיונזרו: **ולא יחללו**. דכתיב גבי טומאה: **כשני**

שזא בטומאה נאכל בטומאה: **ס"ל אשר הם מקדישים**. ריבה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב: **יכול מיד**. משהוקדשו מתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה: **ס"ל אשר יקרב**. מכל זרעכם. ר"א מפרש לה ואולי: **וכי יש נוגע חייב**. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל כדכתיב י^[א] (ויקרא כג) איש איש מזרע אהרן וגו': **כהנאסר ליקרב**. ואקדשים קאי והכי קאמר אשר יקריב קדשים ואח"כ יאכלם וטומאה עליו כדמפרש אשירה בקרא דבתריה: **יש לו מסירין**. כגון אימורים וצטר שדסם מתירין ושירי מנחות שהקומץ משריט משקירצו מתיריו ואין לו מתירין כגון מנחת כהנים וכהן מתירין ומקשים משקירצו ככלי שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין דקדמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר י^[א] וטומאה פסול הגוף ופיגול פסול מחשבה ב^[א]. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיגול זריקת הדם קובעתו כפסול ב^[א]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיגול לא הותרו מכללן כטומאה. ואין הליץ מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבטעומה הגוף קאמינא ב^[א] שאין הליץ מרצה עליהם (טומאה פסול) דבטעומה פסול דיונזרו: **ולא יחללו**. דכתיב גבי טומאה: **כשני**

שזא בטומאה נאכל בטומאה: **ס"ל אשר הם מקדישים**. ריבה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב: **יכול מיד**. משהוקדשו מתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה: **ס"ל אשר יקרב**. מכל זרעכם. ר"א מפרש לה ואולי: **וכי יש נוגע חייב**. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל כדכתיב י^[א] (ויקרא כג) איש איש מזרע אהרן וגו': **כהנאסר ליקרב**. ואקדשים קאי והכי קאמר אשר יקריב קדשים ואח"כ יאכלם וטומאה עליו כדמפרש אשירה בקרא דבתריה: **יש לו מסירין**. כגון אימורים וצטר שדסם מתירין ושירי מנחות שהקומץ משריט משקירצו מתיריו ואין לו מתירין כגון מנחת כהנים וכהן מתירין ומקשים משקירצו ככלי שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין דקדמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר י^[א] וטומאה פסול הגוף ופיגול פסול מחשבה ב^[א]. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיגול זריקת הדם קובעתו כפסול ב^[א]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיגול לא הותרו מכללן כטומאה. ואין הליץ מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבטעומה הגוף קאמינא ב^[א] שאין הליץ מרצה עליהם (טומאה פסול) דבטעומה פסול דיונזרו: **ולא יחללו**. דכתיב גבי טומאה: **כשני**

שזא בטומאה נאכל בטומאה: **ס"ל אשר הם מקדישים**. ריבה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב: **יכול מיד**. משהוקדשו מתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה: **ס"ל אשר יקרב**. מכל זרעכם. ר"א מפרש לה ואולי: **וכי יש נוגע חייב**. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל כדכתיב י^[א] (ויקרא כג) איש איש מזרע אהרן וגו': **כהנאסר ליקרב**. ואקדשים קאי והכי קאמר אשר יקריב קדשים ואח"כ יאכלם וטומאה עליו כדמפרש אשירה בקרא דבתריה: **יש לו מסירין**. כגון אימורים וצטר שדסם מתירין ושירי מנחות שהקומץ משריט משקירצו מתיריו ואין לו מתירין כגון מנחת כהנים וכהן מתירין ומקשים משקירצו ככלי שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן: **נוטר מנלן**. דחייב (כהן) עליו אף על דבר שאין לו מתירין דקדמני מתני' דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול חייבין עליהם משום נותר: **שכן גז"ל סימן**. נותר י^[א] וטומאה פסול הגוף ופיגול פסול מחשבה ב^[א]. נותר וטומאה אין זריקת הדם מציאתן לידי פסולין ופיגול זריקת הדם קובעתו כפסול ב^[א]. נותר וטמא נאמר בהן חילול: **שכן הוטר ליץ טהור בזמן קרב והני נפישן**. נותר ופיגול לא הותרו מכללן כטומאה. ואין הליץ מרצה עלייהו כטומאה ואע"ג דבטעומה הגוף קאמינא ב^[א] שאין הליץ מרצה עליהם (טומאה פסול) דבטעומה פסול דיונזרו: **ולא יחללו**. דכתיב גבי טומאה: **כשני**

מסורת הש"ס

פסוק

א) [לעיל טו: מנחות כה.],
ב) שבעות ז', א) [מעילה י: ע"ש] ת"כ צו פט"ו הדר',
ד) [וכיכמו' במנחות קט: ד"ה: בתמלה ע"ש,] ט) פסחים פ.,
ו) לעיל מג:

הגהות הב"ח

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק

פסוק